

[Christmas Møller.]

at Det konservative Folkeparti med dets Retsplejeordfører her i det høje Folketing i særdeles høj Grad er villigt til at overveje og drøfte Ændringer, som kan skabe mere Tryghed end den, man, synes jeg, føler lige for Tiden.

Jeg ønsker at gøre en Bemærkning om Statsfinanserne og deres Stilling. I sin Jubilæumstale boltrede det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sig jo i Millioner. Nu vilde det efter min Opfattelse være taabeligt at bestride, at Statsfinansernes Stilling er mærkværdig god i Forhold til den økonomiske Stilling erhvervsmæssigt i Landet. At der er et Misforhold mellem Hovederhvervets og Erhvervenes Stilling i det hele og Statsfinansernes relativt gunstige Stilling, er ligetil; det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen vil sige, det er Finansministerens eller de skiftende Finansministres Skyld, medens jeg siger det paa den Maade, at Regeringen har haft en Opposition, som har kendt sit Ansvar, og som ikke har været med til at bevilge Udgifter i nævneværdigt Omfang uden at bevilge tilsvarende Indtægter. Jeg er ikke helt sikker paa, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og jeg kan blive enige om at udtrykke det paa samme Maade, men rent faktisk er det dog det, der er sket. Og ser jeg paa den Række af Indtægtslove, vi har faaet gennem Aarene, Kaffeold, og meget andet, saa synes jeg, de lugter mere af Konservatisme end af Socialisme. (*Tilraab: Hør!*) Retsforbundet gav Tilslutning — saa begynder jeg altid at blive betænkelig; men en Gang imellem kan det være rigtigt alligevel.

Ja, Statsfinansernes Stilling er taalelig, det hævder jeg for mit Vedkommende ogsaa; men hvis jeg spørger den højtærede Finansminister, om vi er langt fra et Statslaan, tror jeg, han vil svare: Nej, det er vi ikke. Og dette bør man baade politisk og paa anden Maade tage Hensyn til. Vi ser i den Omstændighed, at Statsfinanserne er i en taalelig Orden, et Udtryk ikke blot for Regeringens Politik, men ogsaa for den Politik, Oppositionen har ført, et Udtryk for Ansvar for de offentlige Finanser, som man naturligvis maa have, hvad enten man tilhører det ene eller det andet af de afgørende Oppositionspartier.

Det vil ogsaa være rigtigt at sige til Regeringen og til Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at paa intet Omraade har det vel været mere klart for enhver, hvor ringe Ledelse der har været med Hensyn til Afgørelsen af betydningsfulde Spørgsmaal, end i Banksagen. Jeg skal

slet ikke her komme ind paa det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens statsretlige Betragtninger over, om Udvalget eksisterede eller ej, og hans Ret til at indkalde Udvalget og afgive Betænkning, jeg skal kun sige til det ærede Medlem og den højtærede Handelsminister, at hvis man, hvad man kan vente, et langt Stykke Tid endnu vil have urolige, usikre og utrygge økonomiske Forhold, vil det ikke være rimeligt og rigtigt af Hensyn til Landets Pengevæsen og Økonomi at lade denne Sag ligge uløst og at lade den Nervøsiteten raade, som deraf kan opstaa. Naar derfor Oppositionen har krævet, at Staten ikke maa have to Banker, at gældende Lov, som de Herrer selv har stemt for, skal opfyldes, saa er Oppositionen paa sikker Grund. Den højtærede Handelsminister, som jo nu faar Tid til at tænke sig om, vil forhaabentlig tænke rigtigt i de kommende Maaneder.

Endelig er der Forfatningsspørgsmaalet. Jeg ved ikke, om nogen husker det endnu, jeg ved ikke, om den højtærede Regering ikke næsten har glemt det — ikke saadan, at den ikke nok hittede ud af at komme med det igen i næste Rigsdagssamling, men man var jo alt for villig til at lade det falde, ikke engang Forslag om Udvalg i Landstinget stillede man. Hvis man virkelig vilde have haft en Realitetsdrøftelse om dette Spørgsmaal — og jeg for mit Vedkommende hævdede naturligvis sammen med mit Partis overvejende Flertal, at vi ikke ønskede en Ændring i Forfatningen —, spørger man os, om der ikke kan være et og andet, ja, maaske en Del at tale om med Hensyn til det nuværende System, den nuværende Organisation, den nuværende Maade, svarer jeg: Jo, det er der. Det var man ogsaa parat til, hvis Regeringen havde vist Villighed; men det viste den ikke, som jeg sagde, i Landstinget.

I denne Forbindelse maa jeg maaske gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Krag, som knuste en Taare, kan jeg vel sige, over, at den samlede Opposition manglede — jeg kommer til Bemærkninger om dette senere. Det ærede Medlem Hr. Krag gjorde en Bemærkning af forfatningspolitisk Karakter, idet han talte om den ændrede Valgmaade til Amtsraadene, som de Konservative, sagde det ærede Medlem, mærkværdigt nok hjalp Regeringen med. Nu kan jeg ikke lide Ordet „hjælp“. Jeg ved ikke, om vi „hjelper“ hinanden, jeg ved, at vi stemmer sammen, naar Interesser og Anskuelser falder sammen, jeg ved ikke, om det ærede Medlem mener, at han var i Spidsen for en vold-